

ע"פ 35010/02/18 - ואצ'סלב גורליק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 35010-02-18 גורליק נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

כב' סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט סאאב דבור

המערער ואצ'סלב גורליק

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד

1. המערער הורשע בבית המשפט קמא, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות, שעניין תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); מעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי סעיף 338 (א) לחוק העונשין; הסתייעות ברכב לביצוע עוון, עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); נהיגה ברשלנות, עבירה לפי סעיף 262(2) לפקודת התעבורה ונהיגה בחוסר זהירות.

2. על פי הכרעת הדין, בתאריך 24.10.11 בשעות הצהריים, באזור צומת כורזים, עקף המערער, בצורה פראית ומסוכנת, רכב בו נהג המתלונן. סמוך לאחר העקיפה, בלם ועצר המערער את רכבו באופן פתאומי, יצא ממנו ופנה לעבר המתלונן, בעט בדלת הנהג ובמראה הצידית, חנק את המתלונן, וגרם לשפשוף ולשריטות בצווארו.

יצוין, כי במסגרת הכרעת הדין זוכה המערער מעבירות של איומים וחבלה במזיד לרכב.

3. בית המשפט קמא נעתר לבקשת בא כוחו של המערער, ומבלי ליצור ציפיות, הורה על עריכת תסקיר, אשר יתייחס גם לסוגיית ההרשעה בדין של המערער. בסופו של דבר, לאחר קבלת התסקיר ובחינת טיעוני הצדדים החליט בית משפט קמא לדחות את הבקשה להימנע מהרשעה, מאחר והגיע למסקנה כי שעניינו של המערער אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בפסיקה (פסק הדין המנחה - ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97) (להלן: "**הלכת כתב**")). בהקשר זה קבע בית המשפט קמא כי העבירות שביצע המערער, השילוב ביניהן, תוצאותיהן ונסיבות ביצוען, משקפים התנהגות בריונית מתמשכת ואלימות מתפרצת מצד המערער, שהיוו פגיעה משמעותית בערכים המוגנים וחומרת המעשים מחייבת

מתן ביטוי עונשי הולם ושליחת מסר מרתיע, שאינו מתיישב עם ביטול ההרשעה בדין. בנוסף, לא שוכנע בית המשפט קמא כי עלולה להיגרם למערער פגיעה חמורה בשיקומו בעקבות הרשעתו בדין.

4.

בכל הקשור לתנאי, שעניינו הדרישה להוכחת נזק קונקרטי בלתי מידתי עקב ההרשעה, טען המערער בפני בית המשפט קמא (כמו גם במסגרת המפגש עם שירות המבחן) כי ההרשעה תפגע בשיקומו ותמנע המשך העסקתו במקום העבודה הנוכחי ובמקום העבודה אליו התקבל לאחרונה. המערער, לדבריו, רכש תעודה בתחום הספורט כמדריך חדר כושר ובנוסף, למד ניהול, שיווק וכלכלה וברצונו לפתח את תחום עיסוקו בהוראת הספורט. המערער גם סיפר כי בארבע השנים האחרונות הוא עבד בחברת אבטחה, כאחראי משמרת וכקצין ביטחון ובחברת השקעות כמנהל שיווק ואנליסט. בית המשפט קמא קבע כי הכשרתו של המערער בתחומי הכלכלה והשיווק, כמו גם הכשרתו בספורט, מהווים כר נרחב לאיתור מקומות עבודה חלופיים, המתאימים למצבו. באשר לשאיפה שביטא המערער לפנות ללימודי חינוך גופני, נקבע כי מדובר ברצון תיאורטי בלבד, ואין מדובר בנזק קונקרטי, מוחשי ומיידי, המצדיק ביטול ההרשעה.

בפני בית המשפט קמא הוצג אישור מאת חברת האבטחה, בה הועסק המערער בעת ביצוע העבירות, לפיו העבודה בחברה מותנית בהיעדר עבר פלילי ובסיווג בטחוני. בהתייחס לטענה כי ההרשעה תפגע בהמשך עבודתו בחברת האבטחה, נקבע כי ספק האם המערער כשיר להמשיך ולבצע עבודה זו, בשל מצבו הבריאותי. זאת ועוד, סוג העבודה, ממילא, חורג מהכשרתו המקצועית ונוכח לימודיו פתוחה בפניו האפשרות למצוא עבודה אחרת. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי את העבירות ביצע המערער בעת שעשה דרכו לעד אליו נקרא במסגרת אותה עבודה.

המערער הציג בפני בית המשפט קמא, בנוסף, גם אישור על קבלתו לעבודה במסגרת חברת השקעות, בה עתיד היה להתחיל לעבוד כמנהל שיווק ואנליסט. לפי האישור, לאור תחומי העיסוק של החברה, לא יועסק בה עובד בעל הרשעה פלילית. מנכ"ל החברה נחקר על האמור במסמך זה בפני בית המשפט קמא והסביר כי על העובד להיות "בלי רישום פלילי" ועם "תיק נקי מעבירות פליליות". לפי דבריו, גם אם תבוטל ההרשעה, יועברו פרטי המערער לצורך קבלת אישור ממשרת ישראל. על סמך האמור נקבע בגזר הדין, כי אף אם תבוטל ההרשעה, ממילא לא יעמוד המערער בדרישות שפורטו לעיל.

5.

ההחלטה שלא לבטל את ההרשעה, ניתנה, בין היתר, גם בהסתמך על תסקיר שירות המבחן מיום 28.8.17, אשר לא המליץ לבטל את ההרשעה. בתסקיר פורטו נסיבותיו האישיות של המערער: צעיר בן 32, רווק, אשר עלה ארצה עם משפחתו מאוקראינה, כשהוא בן חמש, השלים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות מלאה וביצע שירות צבאי מלא. בעקבות מעורבותו במספר תאונות דרכים סובל המערער מבעיות רפואיות, מוכר כנכה ומתהלך באמצעות קביים. הוא מטופל מזה כארבע שנים בקנאביס רפואי. בנוסף, מצוי במעקב פסיכיאטרי משנת 2010, זאת לאחר שאובחן כסובל מ PTSD ונוטל טיפול תרופתי.

בתסקיר פורט כי באמצע אוגוסט 2018 היה המערער מעורב בתאונת דרכים קשה, בעקבותיה סבל מחבלות

קשות בחלקי גוף שונים (כמו שבר בארובת העין, שבר בצלע, חתך עמוק בשורש כף היד ועוד), נזקק לניתוחים ובעת שנערך התסקיר בעניינו, היה עדיין מאושפז בבית החולים.

על פי התסקיר, לאחר השירות הצבאי למד המערער לימודי תעודה כמדריך חדר כושר, וכן ניהול שיווק וכלכלה. המערער ביטא רצונו ללמוד הוראה בתחום החינוך הגופני וסיפר כי לאורך השנים, הוא עבד בתחומי הספורט ואבטחת אישים. בארבע השנים האחרונות הוא עובד בחברת אבטחה כאחראי משמרת וקצין ביטחון ובחברת השקעות כמנהל שיווק ואנליסט.

בהתייחסו לעבירות בגין הורשע, התקשה המערער לקבל אחריות על המעשים וחזר על גרסתו (שנדחתה על ידי בית המשפט קמא), שלפיה, המתלונן הוא שהטריד אותו והתנגש בו ברכבו. המערער הציג עמדה קורבנית וטען כי הוא היחיד שנגרם לו נזק במהלך האירוע.

במוקדי הסיכון לעבריינות, זיהתה קצינת המבחן כי המערער הינו בעל דפוסי התנהגות אלימים וקושי לווסת את דחפיו התוקפניים. עוד זוהה אצל המערער קושי משמעותי בבחינה עצמית. שירות המבחן התייחס לקשייו של המערער לקחת אחריות על מעשיו ונטייתו להשליך את האחריות בעיקר על המתלונן. בבחינת הסיכוי לשיקום, צוין בתסקיר, כי המערער בעל יכולות קוגניטיביות וורבליות תקינות ומתפקד באופן תקין במישור התעסוקתי. שירות המבחן סבר כי ישנו מקום להתערבות טיפולית, אולם העריך כי המערער יתקשה להיתרם מהליך כזה לאור המפורט לעיל, והואיל והמערער התקשה לזהות דפוסים מכשילים באישיותו. משכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

שירות המבחן התרשם, מתוך המסמכים, שהציג בפניו המערער, כי באם תיוותר ההרשעה על כנה הוא עלול לאבד את מקום עבודתו, למרות זאת נמנע מלהמליץ על ביטול ההרשעה. זאת לאחר שנלקחו בחשבון חומרת העבירות והפגיעה במתלונן, צמצום חומרת מעשיו, קשייו של המערער להכיר בהתנהגותו האלימה ואי לקיחת האחריות.

6. משנדחתה בקשת המערער לבטל את ההרשעה, גזר בית המשפט קמא את דינו של המערער, הטיל עליו מאסר מותנה בן 5 חודשים, חייבו לבצע של"צ בהיקף של 300 שעות, לשלם פיצויים למתלוננים בסך ₪ 4,000 ולחתום על התחייבות בסך ₪ 2,000, להימנע מביצוע עבירת אלימות פיזית במשך 3 שנים. בנוסף, הורה בית המשפט קמא על פסילה בפועל של רישיון הנהיגה של המערער למשך 3 חודשים ופסילה על תנאי, לתקופה של 3 חודשים.

7. בגזר הדין עמד בית המשפט קמא על שיקולי הענישה, בהתאם לפרק הבניית שיקול הדעת בענישה בחוק העונשין. נקבע מתחם ענישה לעבירות שביצע המערער בנסיבותיהן, כנע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל והעונש הראוי למערער נקבע בתוך המתחם, בהתחשב בשיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירות.

8. הערעור שבפנינו הוגש, תחילה, כנגד הכרעת הדין כמו גם כנגד חומרת העונש. לאחר ששמענו באריכות את טיעוני הצדדים, ובהמלצתנו, חזר בו המערער מן הערעור על הכרעת הדין. באת כוח המערער מיקדה טיעוניה, על דעתו של המערער, בסוגיית אי ההרשעה בעבירות שאינן עבירות תעבורה בלבד ובעתירה לקצר את תקופת הפסילה בפועל. בטרם נכריע בערעור, עתרה באת כוח המערער להורות על הזמנת תסקיר שירות המבחן, אשר יגיש המלצותיו לאחר שילובו של המערער בהליך טיפולי, לאור נכונותו לקחת חלק בהליך כזה. בד בבד הודיעה באת כוח המערער כי הוא מבקש להתחיל מידית בביצוע השל"צ (לאחר שביצעו עוכב, על פי בקשת המערער, עם הגשת הערעור).

9. לאור טיעוני ב"כ המערער ועמדת המשיבה, ומבלי שהדבר יתפרש כהבעת עמדה, הורינו על הכנת תסקיר נוסף, אשר יינתן לאחר שילובו של המערער בהליך טיפולי, כפי שימצא שירות המבחן לנכון, וייתחם הן להתקדמותו של המערער בהליך כזה והן לאפשרות להימנע מהרשעתו בעבירות בהן הורשע, שאינן עבירות תעבורה. אל תוכנו של התסקיר אתייחס בפירוט בהמשך.

10. לאחר קבלת התסקיר, שבה והעלתה באת כוח המערער, עורכת הדין לירון מלכה, את בקשת המערער להימנע מהרשעתו, בטענה כי ההרשעה תסב נזק חמור לסיכויי השיקום שלו. מנגד עמדה המשיבה על עמדתה, כי לא מתקיימים התנאים המאפשרים הימנעות מהרשעה וכי נוכח חומרת המעשים היה על המערער להצביע על נזק קונקרטי, ברמה כזו המצדיקה שלא להרשיעו.

11. באת כוח המערער מבקשת לקבוע כי סוג העבירות שביצע המערער מאפשר לוותר במקרה זה על ההרשעה וזאת מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, בהתחשב בכך שעסקינן בשתי עבירות מסוג עוון, שבוצעו לפני כ-7 שנים, כאשר מאז לא היה המערער מעורב בפלילים. לעמדתה, הטענה בדבר פגיעה חמורה בעתידו של המערער והנזק המוחשי שייגרם לו, באם תוותר ההרשעה על כנה, גובו במסמכים מתאימים ולא נותרו כאפשרויות תיאורטיות. עוד נטען כי לצד הנתונים המראים כי תעסוקתו של המערער עלולה להיפגע, יש ליתן את הדעת גם למגבלות הפיזיות, מהן סובל המערער, שבעטין הוא יתקשה, ממילא, במציאת עבודה.

בהתייחס לתסקיר שהונח בפנינו, סבורה באת כוח המערער כי המערער אמנם נותר עומד על גרסתו, לפיה האירוע החל בתאונה בין כלי הרכב, אולם אין זה גורע מהאחריות אותה הוא לוקח על האירועים בגינם הורשע, שהתרחשו לאחר אותה תאונה, היינו התפרצותו על המתלון והרמת קולו.

באשר לעונש הפסילה בפועל נטען, כי הטלת עונש זה כעת, כ-7 שנים לאחר האירוע, אינה מידתית ומטילה על המערער מעמסה כבדה ומיותרת במיוחד כשהוא נאלץ להגיע ברכבו למרפאות חוץ ולבתי חולים במסגרת קבלת הטיפולים הרפואיים בגין התאונה.

12. המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור. לעמדתה, חומרת העבירה ונסיבותיה אינם מאפשרים להימנע

מהרשעה. זאת הואיל ומדובר במערער שהשתולל על הכביש, ירד מרכבו, ניגש לזוג אנשים תמימים, שישבו ברכב השני ולא עשו לו מאום, הכה אותם ותקף אותם. מן התסקיר העדכני עולה, כי המערער אינו נוטל אחריות על המעשים שביצע והנזק אשר עלול להיגרם לו אינו חורג מן הנזק שעלול להיגרם לכל נאשם בעקבות הרשעתו, כפי שנקבע על ידי בית המשפט קמא.

דין והכרעה

13. על פי ההלכה, האינטרס הציבורי מחייב כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל והסמכות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעה יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. **"שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק"**. (ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל (5.7.04)).

14. בהלכת כתב, התווה בית משפט העליון את השיקולים העיקריים המצדיקים הימנעות מהרשעה. ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם. שנית, סוג העבירה, אותה ביצע הנאשם, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. בהמשך, נקבע בפסיקה, כי על הנזק הצפוי מן ההרשעה להיות נזק קונקרטי, חמור, ובלתי מידתי (ר' למשל רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל, (1.1.13)). עוד נפסק, כי הנטל להוכיח את התקיימותם של התנאים לעיל, מוטל על הנאשם המבקש שלא להרשיעו:

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי" (עניין כתב לעיל).

בהחלטתו נדרש בית המשפט לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, משמע, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, אכיפה ושוויוניות, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בכל הנוגע לנאשמים בגירים, על פי רוב, גובר השיקול הציבורי ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברייני מההרשעה, יש הצדקה לסטות מן הכלל המחייב הרשעה **(ראה ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, עמ' 689-690 (17.8.2000) וכן ע"פ 1408/18 מדינת ישראל נ' בן דרור, ((21.08.2018))**.

15. בחינת עניינו של המערער, כמו גם טיעוני הצדדים והאסמכתאות אליהן הפנו, מביאים לכלל מסקנה, כי לא התגבשו בעניינו שני התנאים המצטברים הקבועים בהלכת כתב, הנדרשים לביטול הרשעתו בדין ולפיכך מצאתי כי אין זהו המקרה בו ראוי לבטל את הרשעת המערער ולהתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא.

16.

בית המשפט קמא ייחס חומרה רבה להתנהגותו הבריונית של המערער בכביש, ובצדק.

על בתי המשפט לשרש את תופעת הבריונות בכביש, הבאה לידי ביטוי בנהיגה פראית, המסכנת את הזולת ובהתנהגות אלימה כלפי משתמשים תמימים בדרך.

בית המשפט קמא, נחשף לעדויות הצדדים והתרשם ישירות מרגעי האימה שחוו המתלוננים, נוסעים תמימים שנקלעו בדרכו של המערער. על פי הכרעת הדין, המערער עקף את רכבם של המתלוננים בצורה מסוכנת, על פס לבן, בדרך לא פנויה. כאשר הגיע רכב בנתיב הנגדי, סטה המערער לעבר רכבו של המתלונן, עד כי זה נזרק לימין הדרך. גם לאחר העקיפה המסוכנת, המערער תעתע במתלונן, וביצע בלימות חוזרות ופתאומיות, ששיבשו את נהיגתו הרציפה של המתלונן וחייבו אותו להאט לסירוגין. בשלב מסוים בלם המערער בלימה חזקה, שסיכנה את המתלוננים וגרמה להם לסטות ימינה כדי לא להיפגע. אז, יצא המערער מרכבו, ניגש ישירות לרכבם של המתלוננים, בעט בדלת הרכב ובהמשך חנק את המתלונן. גם לאחר כל זאת, המשיך המערער בנהיגה כשהוא מזגזג ומפריע למתלונן להמשיך בנהיגתו, תוך יצירת סיכון ובאופן שמנע מן המתלוננים שימוש רגיל וסביר בדרך.

17.

בית המשפט העליון התייחס ברע"פ 1931/15 **מוסיסקו נ' מדינת ישראל** (26/3/2015), לאפשרות להימנע מהרשעה בעבירות אלימות, שבוצעו על רקע ויכוח בין נהגים. שם נדחתה בקשת רשות ערעור על החלטה להרשיע מי שביצע עבירות פחות חמורות מאלה שביצע המערער, וזאת על אף שעלול היה לאבד את מקום עבודתו ככבאי. בכך אישר את החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, שקבע כי **"האירוע שמדובר בו הוא הסיוט של כל נהג המצוי על הדרך [...] מדובר בנגע שמקיף את החברה הישראלית על כל פלחיה, ונראה כי בתי המשפט כמו גם גופים נוספים אינם מצליחים להילחם בנגע זה"**. יש לציין, כי באותו מקרה, הנהג הפוגע ניצל את עצירת כלי הרכב ברמזור אדום וניפץ חלון של רכב אחר באמצעות קסדה. כתוצאה מכך נפצע נהג הרכב בשפתו. אין להשוות את האמור לעיל, לרגעי החרדה שעברו המתלוננים במקרה שלפנינו, כתוצאה משרשרת של פעולות, בהן נקט המערער, שהסתיימה במעשה אלימות חמור של חניקת המתלונן.

18.

בנסיבות אלה, וכאשר בפני בית המשפט קמא הונח תסקיר, שלא המליץ לוותר על הרשעה, בין היתר, בשל אי לקיחת האחריות והפנמת החומרה שבמעשים, לא נפלה טעות בהחלטה לדחות את בקשת ההגנה להימנע מהרשעה.

19.

חרף חומרת המעשים, הייתי נכונה לעשות כברת דרך כלפי המערער, שנסיבות חייו אינן מן הפשוטות והוא מתמודד עם קשיים רבים, בפרט לאחר הפגיעה שחווה לאחרונה וההתדרדרות במצבו הפיזי והנפשי, ובאיזון בין השיקולים השונים, להטות את הכף לטובת קידום הליכי השיקום שלו, באמצעות אי הרשעה. אלא, שמן הסיבות שיפורטו להלן, אני סבורה כי לא עלה בידי המערער לשכנע כי קיים סיכוי ממשי לשינוי אורחותיו ולשיקומו, אשר מאפשר לוותר על יתר שיקולי הענישה ולהעדיפו על פני האינטרס הציבורי.

20. כאמור, לאור טיעוני המערער ובאת כוחו בפניו, ולאחר שנתנו דעתנו לקשיים עימם מתמודד המערער, בשל הנסיבות האישיות שלו ומצבו הרפואי, וההשלכה שיש לכך על סיכויי השתלבותו בחיים נורמטיביים, נעתרנו לבקשה לקבל תסקיר עדכני. במסגרת התסקירמיום 12.7.18, התייחס שירות המבחן בהרחבה לפגיעה הפיזית במערער, תוצאתה של תאונת הדרכים הקשה, בה היה מעורב, התמודדותו עם ההשלכות של הפגיעה על אורח חייו, וההחמרה שחלה במצבו הנפשי והפיזי. מדברי המערער למד שירות המבחן כי מצבו הפיזי של המערער כיום איננו מאפשר לו להמשיך לעסוק באופן אינטנסיבי בספורט ובעבודתו כמאבטח, כבעבר. בהמלצת שירות המבחן, פנה המערער לטיפול פסיכולוגי, בעמותת "מיטב", הוא מתמיד בטיפול ומראה סימני מצוקה המצדיקים התערבות טיפולית. בהתייחס לעבירות שביצע, סבר שירות המבחן כי המערער קיבל אחריות מלאה על מעשיו (ולא כך הוא, כפי שיפורט בהמשך). שירות המבחן העריך כי הסיכוי להישנות מעשים דומים הוא נמוך, לאחר שלא זיהה מאפיינים אלימים באישיותו של המערער ולא ראה צורך לשלבו בטיפול בהיבט זה. נוכח העדרו של עבר פלילי, קבלת האחריות המלאה, והפגיעה בדימוי העצמי, העלולה להיגרם למערער, כמו גם הפגיעה בתעסוקתו, המליץ שירות המבחן, הפעם, לבטל את הרשעתו.

21. ראשית, כידוע, העובדה ששירות המבחן ממליץ (בניגוד לעמדתו בתסקיר שהוגש לבית המשפט קמא), כי יש להימנע מהרשעה, הינה כמובן אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול בהחלטתו, אולם, הלכה היא כי בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן, הגם שיש ליתן להן משקל ראוי. הדברים נכונים בפרט, כאשר המלצת שירות המבחן מבוססת על תפיסה מוטעית, על פיה, המערער נטל אחריות מלאה למעשיו, אופיו איננו אלים והוא איננו נזקק לטיפול בהיבט זה.

22. מתיאור הדברים, שמסר המערער, בהתייחסותו לעבירות בהן הורשע, עולה בבירור כי המערער אינו מקבל אחריות למעשים החמורים שביצע וחוזר על הגרסה, שנדחתה על ידי בית המשפט קמא, תוך שהוא ממזער את חומרת המעשים, מתעלם מהדרך בה נהג בדרך ומהאלימות החמורה שהפעיל כלפי המתלונן. על פי התסקיר המערער הכיר בטעות שעשה, אולם טעות זו, לפי גרסתו, באה לידי ביטוי אך בכך שהרים את קולו על המתלונן, וגם זאת כתוצאה מכך שחש מאוים מפניו. המערער לא הודה ולא לקח אחריות למעשים החמורים שביצע, כפי הכרעת הדין, שניתנה בעניינו, ולא עומת, למרבה הצער, על ידי שירות המבחן, עם העובדה שהרשעתו מבוססת על נסיבות שונות לחלוטין, מאלה שהוא מתאר.

23. לאור המפורט לעיל, קשה לקבל את המלצת שירות המבחן, להימנע מן ההרשעה, הנסמכת, בין היתר, על המסקנה כי המערער **קיבל אחריות מלאה** על מעשיו כמו גם על הרושם כי מסוכנותו של המערער פחתה וכי איננו נזקק לטיפול בתחום האלימות, רושם שהתבסס ככל הנראה, על התיאור שמסר המערער להתרחשות, מבלי לקחת בחשבון את הבריונות שהפגין בנהיגתו והתפרצותו האלימה.

24. שומה על הנאשם לשכנע כי ההרשעה עלולה להסב נזק חמור ובלתי מידתי לשיקומו. הליך השיקום כולל, בדרך כלל, השתלבותו של הנאשם בחיים נורמטיביים, חזרתו לעיסוקיו ושמירה על מקור פרנסתו, כל אלה מבטיחים כי ירחק מדרך עבריינית ולא יחזור לבצע עבירות דומות. בהינתן האמור, ישנה הצדקה

שלא למצות עימו את הדין, כאשר אי ההרשעה לא תפגע ביתר שיקולי הענישה. לא כך במקרה שלפנינו, בו המערער איננו נוטל אחריות למעשיו, וחרף הצהרתו בפנינו כי הוא מכיר בצורך ומוכן להשתלב בהליך טיפולי, לא עבר הליך טיפולי, שיכול להפחית את מסוכנותו. בנסיבות אלה, ואף אם ההרשעה כרוכה בפגיעה מסוימת ביכולתו של המערער להשתלב במקום עבודתו הקודם, בהנחה והוא רלוונטי, הרי לא ניתן לבטל את ההרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי הענישה ובאינטרס הציבורי, להבטיח את שלום הציבור מפניו של המערער.

25. אני ערה לכך שחלפו כשבע שנים מאז בוצעו העבירות, וגם כי בעברו של המערער אין הרשעות, פרט להסתבכותו זו. למרות האמור, אין הסבר מה הביא את המערער להתנהגותו האלימה, המערער גם איננו נכון לבחון באופן מעמיק וכן, מה היה הגורם להתפרצותו, ולפיכך, אין זה המקרה החריג בו ראוי לסטות מן הכלל, ולהימנע מהרשעתו.

26. לא זו אף זו, הותרת הרשעתו של המערער על כנה, לא בהכרח תגרום לפגיעה חמורה באפשרותו לשקם את חייו. ככל שמצבו הפיזי והנפשי של המערער מאפשר לו לחזור לבצע עבודות של אבטחה ולעסוק בספורט, הכשרתו תאפשר לו להשתלב בגופים אחרים, אשר בהם לא תהווה ההרשעה מכשול מפני ההעסקה. המערער טרם החל לעבוד בחברת ההשקעות, הוא התקבל לעבודה לאחר שהורשע בביצוע העבירות, והכשרתו מאפשרת לו להתקבל לעבודה דומה, במקום שבו לא תהיה מניעה לעבוד חרף ההרשעה. יתרה מכך, כפי שהתרשם בית המשפט קמא, ספק אם עצם ההרשעה היא שתעמוד למערער כמכשול להשתלבותו בחברה זו, להבדיל מעצם העובדה שביצע את העבירות, בהן הורשע.

27. מסקנתי היא, כי לא מתקיימים התנאים להימנע מהרשעתו של המערער. אוסיף כי השיקולים העומדים לזכותו של המערער (כדוגמת עברו הנקי), כמו גם הנסיבות האישיות שהצדיקו הקלה בעונש, נלקחו בחשבון בעת גזירת הדין. בית המשפט קמא הטיל על המערער ענישה צופת פני עתיד שלקחה בחשבון את התקופה הקשה שהוא חווה מאז התאונה שקרתה לו ולא החמיר עימו. למרות האמור, ותוך התחשבות בקשיים, עליהם עמדה באת כוח המערער בטיעוניה, הייתי ממליצה לחבריי, להקל עם המערער בכל הנוגע לתקופת הפסילה בפועל, ולהעמידה על 24 חודשים (במקום 36 החודשים שנגזרו עליו).

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

מסכימה.

י' שטרית, שופטת

השופט סאאב דבור:

מסכים

סאאב דבור, שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד, לדחות את הערעור, בכל הנוגע להחלטה שלא לבטל את הרשעתו של המערער ולקבל את הערעור על אורך תקופת הפסילה בפועל, על ידי קיצורה והעמדתה על 24 חודשים.

ניתן היום, א' חשוון תשע"ט, 10 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.

סאאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא